

De Gezellen van Nazire
aflevering 1
Jager

Andere afleveringen van ***De Gezellen van Nazire***

Slaaf
Dievegge

De Gezellen van Nazire

aflevering 1

Jager

Ben Buitendijk

© 2016 Ben Buitendijk
Omslag ontwerp Ben Buitendijk
ISBN: 9789403629308
NUR: 331

Alle rechten voorbehouden.

www.benbuitendijk.nl
mail: info@benbuitendijk.nl

*Wees niet bang, mijn beminde,
ik wens je vrede toe;
wees sterk, ja, wees sterk.*

Uit: De Wijsheid van Nazire

Uit *De Geografica* van Otto Sulferson

“Het is mijn nooit vergund Talech te betreden De Ivn Dussa wilden mij er niet heen brengen omdat zij menen dat de Talechi, zo niet de voorhoede van de Heerser van de Afgrond, dan in ieder geval uit de Onderwereld ontsnapt zijn en zij willen niets met hen te maken hebben.

Maar van de Mbusi, de kleine mensen die het uiterste westen van Talech beheersen, heb ik begrepen dat zij een rijzig volk zijn, net als de Mbusi donker van huid, veetelers, jagers en verzamelaars, en sommigen van hen bedreven in bepaalde vormen van landbouw. Nu zullen alle mensen rijzig zijn in de ogen van de Mbusi, maar zij verzekerden mij dat zelfs de vrouwen van de Talechi langer zijn dan de mannen die het land ten noorden van de Zuidbergen bewonen. Iets wat bevestigd wordt door de enkele Talechi die zijn weg naar noordelijker gebieden heeft gevonden.

De Talechi leven in stammen, elk met zijn eigen territorium. Onderlinge strijd tussen de stammen is, volgens de Mbusi, zeldzaam. Dat is een opmerkelijke uitspraak want hun algemene opinie over de Talechi is ronduit negatief. Zij beschrijven hen als onbeschaafd, grof, lui en meer van dat soort dingen.

Mijn vermoeden is dat zij weinig waarde hechten aan mate-

riële rijkdom en macht, waardoor er weinig reden is voor onderlinge twist. Daarin zouden zij dus geheel anders zijn dan de Mbusi, voor wie deze dingen juist wel belangrijk zijn.

Maar ik heb dit helaas nooit kunnen toetsen, want de Mbusi weigerden mij doorgang door hun rijk te verlenen om zo het gebied van de Talechi te bereiken. Zij laten geen enkele vreemdeling toe binnen hun grenzen. En het is nog geen enkele schipper gelukt, van welke natie ook, om de kaap te omzeilen die het uiterste zuidwesten van het continent vormt.

verstoten

Atara voelde een beroering.

Ze concentreerde zich en reikte uit. Ja, daar, ver in het zuiden, aan de grens van haar bereik, een aanwezigheid. Opnieuw had een boze geest een dier gegrepen en joeg het nu in de richting van het dorp met maar één verlangen: dood en verderf.

Ze aarzelde geen ogenblik. Ze greep haar speer stevig vast en rende een tak op die omlaag leidde naar het woonniveau.

De bijna volle maan drong nauwelijks door de dichte begroeiing van de kruinen heen, maar het weinige licht was genoeg voor Atara's scherpe nachtogen. Zeker van haar weg rende ze over de takken en de smalle hangbruggen die de grotere gaten overbrugden.

Dit was haar kans. Nu zou ze laten zien dat ze naam jager waard was. Bandu zou niets meer te zeggen hebben als ze deze gegrepene gedood had.

De spanning van de jacht deed haar hart zwellen. Alle jaren van training kwamen samen in dit moment.

Ze sprong omlaag op de grond en spurtte zuidwaarts over de smalle wildpaden die het woud doorkruisten. Lang voor de gegrepene zelfs maar in de buurt van het dorp kwam, zou ze hem onderscheppen. Nguda zou trots op haar zijn. Hij had

altijd in haar geloofd. Ondanks de tegenstand van Bandu had hij haar getraind en op haar achttiende verjaardag had hij haar persoonlijk geschoren.

Plotseling bleef ze staan. Ze schudde haar hoofd.

Ze voelde niet een, maar twee aanwezigheden, twee donkere, dreigende aanwezigheden, recht voor haar. Ze waren nog steeds ver weg, maar er ging een rilling door haar heen. Tweé gegrepenen. Dat had ze nog nooit gehoord. En zo dicht bij elkaar, alsof ze samen op trokken. Dat leek totaal niet op de blinde furie die de gegrepenen meestal kenmerkte, hun niets ontziend voortrazen tot ze uiteindelijk gedood werden en de boze geest van Onder hen moest loslaten.

Zou ze teruggaan en de andere jagers waarschuwen? Nee, haar hele wezen kwam in opstand tegen die gedachte. Nooit! Dat was een erkenning van haar onvermogen, dan zouden ze haar helemaal niet meer accepteren.

Atara slikte en haalde diep adem. Geen paniek nu. De boze geesten voelden haar aanwezigheid even duidelijk als zij de hunne. Daar kwamen ze op af. Net als toen ...

‘Stop,’ zei ze zacht tegen zichzelf. ‘Concentreer je. Hier en nu!’ Dat waren de woorden die Nguda steeds gebruikt had als ze door de herinneringen overmand dreigde te worden.

Geen paniek.

‘Buban help mij,’ fluisterde ze.

Ze moest de boze geesten hier zo lang mogelijk bezig houden. De andere jagers zouden hun aanwezigheid ook bemerken en haar te hulp komen. Het zou een dans met de dood worden.

Ze greep haar speer stevig vast en kwam weer in beweging. Geen van de anderen was sneller, leniger of behendiger. Zij zou de gegrepenen tegenhouden!

Toch liep ze niet meer zo hard als eerst. Ze had een plan en zocht een geschikte locatie.

De geesten voelden haar, zoals zij hen, maar dieren die gegrepen waren, bleven dieren. ‘De geesten kunnen hen sterker

maken, sneller, slimmer,' zei Nguda steeds, 'maar het blijven dieren!'

En dus kon ze hen misschien toch verrassen.

Een scherm van bladeren verborg Atara voor de naderende dieren. Natuurlijk zouden de geesten haar aanwezigheid voelen, maar de groene en bruine strepen van haar kleding boden voldoende camouflage. De dieren zouden haar niet zien zolang ze niet bewoog. En ze moest weten wat voor dieren eraan kwamen. Dat bepaalde in hoge mate haar plan.

'Vul je hart met positieve gedachten,' hoorde Nguda weer zeggen. 'Deze geesten voeden zich met negatieve emoties, angst, woede, haat. Het maakt ze alleen maar sterker. Zoek het positieve.'

Dus bad ze de woorden die hij haar geleerd had, zocht ze de nabijheid van haar maker:

*In uw armen ben ik veilig, Buban,
Uw leiding wil ik volgen.
In uw handen ben ik veilig, Buban,
Wees mijn gids van Boven.*

Ze voelde de nadering van de dieren, hoewel de gewone oerwoudgeluiden hun nadering nog overstemden. De twee liepen nu achter elkaar. Er was zo te voelen een flink gat tussen hen.

Een onmiskenbaar geroffel gevolgd door een brul deed het oerwoud een ogenblik stilvallen. Atara bevroor.

Een gorilla! Net als toen ...

Nee! Niet aan denken nu. Aandacht op het hier en nu. Dit is niet toen. Toen was ze hulpeloos geweest, een kind nog. Nu niet. Nu is zij een jager.

Een ogenblik later kwam de gorilla tevoorschijn. Het was een jong mannetje, die waarschijnlijk sinds kort zijn geboortegroep had verlaten, of was weggejaagd. Hij ging op handen